

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΦΡΙΤΤ-ΦΛΑΚΚ

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Φρίττ !... 'Ο άνεμος φυσά τσουχτερός.

Φλάκκ !... 'Η βροχή πέφτει ραγδαία.

'Η μυκομένη καταιγίς δέχνει άγρια τά δένδρα, και βροντá πάνω στής ράχης τών όρέων του Κρίμμα. Κατά μήκος τής άκτής τά κύματα αφροκοπούν λυσσασμένα :

Φρίττ !... Φλάκκ !...

Είς τó βάθος του λιμένος βρίσκεται ή πολίχνη Λουκτρόπ, έχουσα μερικαίς εκατοντάδες οίκων και τέσσαρας έως πέντε δρόμους άνηφορικούς, χαράδραις μάλλον ή δρόμους, χαλικοστρωμέναις και ζοφεραίς από τας σκουριαίς που βγάζουν οί κρατήρες του πλησίον ήφαιστείου Βαγγλόρ.

Στό αντίθετο μέρος τής πόλεως βρίσκονται έρειπια θλιβερά περασμένων χρόνων. Τείχη γραμμομένα, σιγή και κατήφεια.

Είς τó μέσον τής πόλεως ύψοιται τó κωδωνοστάσιον του 'Αγίου Φιλιπένου, με τούς κώδωνας άνηγμένους από τας σισμαδάς τών τειχών. Οί κώδωνες αυτοί βουίζουν και στεναίνουν παράξενα και πένθημα, όταν φυσά ό άνεμος. Οί κάτοικοι θεωρούν τούς ήχους αυτούς ως κακόν οϊονόν, και καταλαμβάνονται από τρομό και φόβον.

Αυτή είνε ή πολίχνη Λουκτρόπ. 'Υπάρχουν όμως άκόμη και άλλαις κατοικίαις σκοταρμένες στήν έξοχη μέσα στά σπάρτα και στά έρειπια, όπως συμβαίνει και στή Βρετανία, αλλά τó Λουκτρόπ δέν βρίσκεται στή Βρετανία.

Μήπως βρίσκεται τότε στή Γαλλία; Δέν γνωρίζω. Μήπως στήν Εσθονία; Τό άγνοώ !

'Εν πάση περιπτώσει νά μή ζητήσετε ποτέ τó Λουκτρόπ στών γεωγραφικών χάρτην...

Β'.

Φρόκ !... Χτύπημα μυστηριώδες άνήχησε έξαφνα στή στενή θύρα του 'Εκτετάρου. 'Ο 'Εκτετάρος είνε μία από τας πειδ άνεταίς κατοικίαις τής πόλεως.

Στό χτύπημα αυτό άπάντησε ένα άγριο και λυσσασμένο γαύγισμα σάν του λύκου. Κατόιν ένα παράθυρο άνοιξε επάνω από τήν θύρα : 'Στό διάβολο άδικαίτοι !' ακούστηκε μία όργισμένη φωνή.

Μία κόρη πούτρεμε άπ' τó κρύο και τή βροχή, σκεπασμένη με τριχωτό έπανωφόρι, έρωτá εάν ό γιατρός Τριφούλας είνε επάνω.

— 'Ελνε και δέν είνε, λέει ή φωνή, νά ίδουμε πρώτα τί θέλεις. — 'Ερχομαι νά τόν ζητήσω γρήγορα... πεθαίνει ό πατέρας μου !... — 'Πού πεθαίνει ; — 'Στό Καρνιού, τέσσερες λεύγες μακριά από δώ ! — Καί όνομάζεται ; — 'Βόρτ Κάρτιφ. — 'Βόρτ Κάρτιφ... ό ζαχαροπλάστης ; — 'Ναι... εάν ό γιατρός Τριφούλας ήθελε νά ρθί... — 'Ο γιατρός Τριφούλας δέν είν' εδώ !

Και τó παράθυρο ξανακλείνει βίαια, ενώ τά Φρίττ του άνέμου και τά Φλάκκ τής βροχής άνακατεύονται σ' ένα καταχνόιο πάταγο...

Γ'.

Τί σκληρός άνθρωπος ό δόκτωρ Τριφούλας. Χωρίς καρδιά, χωρίς όλκο, έπισκεπτόμενος τούς άσθενείς μόνον γιά τά χρήματα, δέν του δίδονται προκαταβολικά. Έχε τιν όλογον γιά τας άσθενείας : Τόσα γιά ένα τυφοειδή πυρετό, τόσα γιά μίαν περικαρδίτιδα, τόσα γιά τούτο, τόσα γιά κείνο, άκατέβατα !

'Ο ζαχαροπλάστης λοιπόν Βόρτ Κάρτιφ ήταν φτωχός και άσημος οίκογενειάρχης. Γιατί τότε νά χάσθ ό γιατρός Τριφούλας τή ήσυχία του και μάάλιστα μία τέτοια άγρια νυχτιά ; Ξανάπεσε λοιπόν στό κρεβάτι του μουρμουρίζοντας :

— 'Αυτό έγινε μόνον και μόνον γιά νά μέ σηκώσουν άπ'τόν ύπνο μου ! Μοναχά αυτό όμως άξίζει δέκα φρέτζερ !

Μόλις είκοσι είχον παρέλθει λεπτά και τó σιδερένιο τής θύρας του 'Εκτετάρου ρόπτρο ξαναχτύπησε δυνατά.

Βλαστημώντας ό γιατρός, άφησε τó κρεβάτι του, έσκυψε άπ' τó παράθυρο και φώναξε άπότομα :

— 'Ποιος είνε ; — 'Είμαι ή γυναίκα του Βόρτ Κάρτιφ. — 'Τού ζαχαροπλάστου του Καρνιού ; — 'Ναι, κι' άν δέν θελήσετε νά ρθίτε νά τόν δíte θά πεθάνη ! — 'Ε ! και τί μ' αυτό ; θά μείνεις χήρα ! — 'Σας δίνουμε είκοσι φρέτζερ. — 'Είκοσι φρέτζερ γιά νά πάω στό Καρνιού, τέσσερες λεύγες άπύ δώ ; — 'Όχι ποτέ ! — 'Ελεος ! — 'Στό διάβολο !...

Και τó παράθυρο ξανακλεί με χρότο. 'Ο γιατρός Τριφούλας είναι έξω φρενών. Άκούς νά τόν ζητούν νά πάη με 20 φρέτζερ τόσο δρόμο, νύχτα μέ βροχή κι' άνεμο, με τέτοιο χαλασμό ! 'Αδύνατον. Θά κοιμηθ ή χορταστικά γιατί αύριο τόν περιμένουν στό Κλίτρενο, στό σπίτι του πλουσίου 'Εδιγκάφ, πού πληρώνει πενήντα φρέτζερ τήν έπίσκεψη !

Τά πενήντα αυτά φρέτζερ σκέπτεται ό δόκτωρ Τριφούλας και ξαναπέφτει νά κοιμηθί...

Δ'.

... Φλάκκ !... Και έπειτα Φρόκ !... Φρόκ !... Φρόκ !...

χτύπημα τού ρόπτρου πού άνήχησαν πάλιν τρεις φορές. Χαλασμό τής καταιγίδος. 'Ο δόκτωρ έχε άποκοιμηθ ή βα-

θεία—βαθεία... Οί κρότοι όμως τόν ξύπνησαν. Σούχει ένα θυμό ! Μόλις άνοίξε τó παράθυρο και μία άστραπή φωτίσε τά γύρω βουνά και ό κεραυνός βρόντησε.

— 'Γιατρέ, λέει ή φωνή άπό κάτω, ήρθα άπ' τον άρρωστο ζαχαροπλάστη. — 'Ακόμα γι' αυτόν τόν άθλιο μ' άνησυχείτε ; — 'Είμαι ή μητέρα του. — 'Δέν πάτε στό διάβολο και σεις ή ίδια ή μητέρα και ή γυναίκα και ή κόρη του μαζί μ' αυτόν ! — 'Προσεβλήθη άπό άποληξίαν γιατρέ ! — 'Ε, και ύστερα ; — 'Μας έδωσαν μερικά χρήματα, έπινε ή γρηά μητέρα άπό κάτω, άπέναντι τού σπιτιού μας, τό όποιο πουλήσαμε. Έλάτε θά πληρώσουμε...

'Αν δέν ρθίτε ή έγγονή μου δέν θά έχη πλέον πατέρα, ή κόρη μου δέ θά έχη σύζυγο, κι' εγώ δέν θάχω πιά παιδί ! — 'Γιά νά ρθώ θά πληρώσετε διακόσια φρέτζερ ! λέει ό άκαρδος Τριφούλας. — 'Δέν έχουμε παρά εκατόν είκοσι... — 'Τότε καλή νύχτα σας ! Καί τó παράθυρο ξανακλείνει. 'Έξαφνα όμως μία σκέψη φωτίσε τó μυαλό του γι' τρού. 'Εκατόν είκοσι φρέτζερ, λέει με τó μυαλό του, γιά μιάς και ήμισιας ώρας δρόμο δέν είνε πολλά, μά δέν είνε και λίγα. Γιατί νά τ' άφήσω νά χαθούν ;

Κι' άντί νά ξαναπέσθ στό κρεβάτι, φορετ' ό χονδρό φόρεμά του, φορετ' ό μεγάλος άδιάρροχο ύποδήματά του, τó βαρύ έπανωφόρι του, τά χονδρά χειροκτά του, άνοίγει τήν πόρτα του 'Εκτεταρίου, και βγαίνει στό δρόμο.

'Η γρηά είν' εκεί άκόμη, άκουμπισμένη στό ραβδί τής, άδύνατη, τρεμουλιάρα, καταξασμένη άπό τή φτώχεια όγδόντα χρόνων !

— 'Πού είνε τά εκατόν είκοσι φρέτζερ ; ρωτάει ό γιατρέ. — 'Νάτα γιατρέ. Κι' ό Θεός νά σας δώσθ εκατό φρέτζερ περισσότερα. — 'Ο Θεός ! Τά χρήματα του Θεού ! λέει ό γιατρέ. Μήπως όμως τότε κανείς ποτέ, τί χρώμα έχουν ;

'Ο δόκτωρ σφύριζε τού Ουρζώφ, τού σκύλλου του, τούδωκε νά κρατή τó άναμμένο φανάρι στά δόντια και ξεκίνησαν...

Ε'.

Τί καιρός ! Διαρκώς Φρίττ και Φλάκκ ! 'Η καταιγίς είνε τόσο δυνατή, ώστε ή καμπάνες του 'Αγίου Φιλιπένου χτυπούν μονάχες τών θλιβερά θλιβερά μέσα στή νύχτα. Κακός οϊονός ! 'Αλλ' ό δόκτωρ Τριφούλας, δέν είνε προληπτικός. Σε τίποτε δέν πιστεύει, ούτε σ' αυτή τήν έπιστήμη του. Μόνον τó χρήμα λατρεύει.

'Ο γιατρός και ή φτωχή γρηά έξ'ακολουθούν τó δρόμο τους πλάι στήν παρλιά. 'Η θάλασσα είνε λευκή, — πενθώς λευκή. Στήν άμμουδιά πρεγγοβόλει ό φωσφορισμός τών θραυόμενων κυμάτων.

'Ο σκύλλος έχει πλησιάσει τώρα τόν κύριό του, τρίζεται πάνω του και γαυγίζει, σάν νά τού λέη :

— 'Αφεντικό ! 'Εκατόν είκοσι φρέτζερ θά βάλουμε στό σεντόνι ! 'Ετσι άποκταί κανείς περιουσία ! 'Εκατόν είκοσι φρέτζερ ! 'Ενα στρέμμα χωράφι περισσότερο, μιά μερίδα περισσότερη στό τραπέζι, ένα κόκκαλο στό σκύλλο σου, τόν Ουρζώφ !

'Η γρηά σιάθηκε τέλος και δείχνει με τó τρεμάμενο χέρι τής, ένα φως κοινωνικό μέσα στό σκοτάδι. Είνε τó σπίτι του Βόρτ Κάρτιφ, τού ζαχαροπλάστη. — 'Εδώ είνε ; ρωτάει ό γιατρέ. — 'Ναι, λέει ή γρηά. — 'Γού ού ού ού, σφύριζει ό Ουρζώφ !

'Έξαφνα κάτι τρομκτικό συνέβη. Τό ήφαιστείο Βαγγλόρ έρηγνυται, και ή γή σιέται ως τά έγκατά τής. Φλόγες τεράστιες ύψούνται ως τόν ουράνο. 'Ο δόκτωρ Τριφούλας άνατρέπεται άπ' τó δυνατό τράνταγμα...

Βλαστημάει όργισμένα και τέλος σηκώνεται και κυττάει γύρω του. 'Η γρηά δέν είνε πιά μαζί του. 'Έξηφανίσθη μέσα σ' ένα χάσμα του εδάφους, χάθηκε μέσα στήν όμίχλη που γεμίζει τόν αέρα !

'Ο σκύλλος όμως είνε πάντα κοντά στόν κύριό του με άνοιχτό τó στόμα. Τό φανάρι έσβυσε...

— 'Επί τέλους άς έπισκεφθούμε τó ζαχαροπλάστη, λέει ό γιατρέ, μιά και ήρθαμε.

Σέ μικρή άπόσταση φαίνεται τó σπίτι του άρρωστου ζαχαροπλάστη.

Μέσα στή βροχή και τά ουρλιάσματα του άνέμου, ό γιατρές προχωρεί πρós αυτό βιαστικά.

Κι' όσο προχωρεί, τόσο και τó σπίτι διακρίνεται καλύτερα. Είνε έρημικό, μακριά άπό τ' άλλα.

Τί παράδοξο όμως ! Πόσο όμοιάζει τó σπίτι αυτό μ' εκείνο του γιατρού, στήν πολίχνη του Λουκτρόπ ! 'Η αυτή θέσις τών παραθύρων στή πρόσοψη, ή ίδια μικρή θολή τή πόρτα.

'Ο δόκτωρ σπεύδει όσο τού επιτρέπει ή λαίλαψη. 'Η πόρτα είνε μισάνοιχτη. Τήν σπρώχνει και μπαίνει, ενώ ό άνεμος τή ξανακλείνει πίσω του με χρότο. Τό σκυλί, ό Ουρζώφ, μένει άπ' έξω και ουρλιάζει πένθημα άνατριχιαστικά.

Παράδοξον ! 'Ο γιατρός Τριφούλας έχει μπη στό ίδιο του τó σπίτι ! Κι' έν τούτοις δέν έχασε τó δρόμο, ξέρει καλά πώς βρίσκεται στό

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΩΚΕΑΝΟΝ

ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΧΑΒΑΪ

Αι νήσοι Χαβαΐ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, αἱ ἄλλοτε καλούμεναι Σανδουίκιαι Νήσοι, εἶνε θρυλικά διὰ τὸν μυθώδη πλοῦτόν των. Ἀρκεῖ νὰ ρίψετε ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου, διὰ νὰ βεβαιωθῇτε ὅτι τὸ ἀρχιπέλαγος Χαβαΐ εἶνε ἡ πλέον ἀπομεμακρυσμένη «ξηρά» ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου μας. Εὐρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὅταν ὁ διάσημος θαλασσοπόρος Κούκ, ἀνεκάλυψε τὸ ἀρχιπέλαγος Χαβαΐ, τὸ 1778, κατῳκεῖτο τοῦτο ὑπὸ φυλῆς σχετικῶς πολιτισμένης, ἡ ὅποια δὲν μετῆγε οὐ τὸν κανιβαλισμόν. Οἱ κάτοικοι εἶνε κολοσσιαῖοι τὸ ἀνάστημα, νευρώδεις καὶ μοναδικὸν κολυμβηταί. Εἶχον μονόζυλα μήκους 25 μέτρων, δυνάμενα νὰ μεταφέρουν ἕως 60 ἀνδρας.

Οἱ νόμοι των ἦσαν πολὺπλοκοι. Ἐβασίζοντο ἐπὶ τοῦ Ταμπού. Τὸ Ταμποῦ ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς κατοικοὺς ν' ἀλιεύουν ἢ νὰ κολυμβοῦν τὰς πρῶτας ἡμέρας ἐκάστης σελήνης. Εἰς τὰς γυναῖκας ἀπηγορεύετο ἐπίσης νὰ τρώγουν εἰδὴ τινὰ καρπῶν καὶ ἰχθύων. Πᾶς παραβίατης τοῦ νόμου τοῦ Ταμποῦ ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον.

Οἱ βασιλεῖς ἦσαν μονάρχαι, τοὺς ὁποίους οἱ ὑπήκοοι τὸν ἐλάτρευον ὡς θεοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Κούκ, ἀποβιβασθεὶς εἰς τὴν μεγάλυτέραν τὴν νήσων, τὸ 1778, ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτός. Τὸν ἐξέλαβον ὡς τὸν θεὸν Λένο, διὰ τὸν ὅποιον ὑπῆρχε προφητεία ὅτι θὰ ἦρχετο μίαν ἡμέραν, ἐπιβαίνων κινήτης νήσου. Τοῦ ἀπέδωκαν λοιπὸν τιμὰς θεοῦ καὶ τοῦ ἔδωσαν ὡς κατοικίαν τὸν ὀραιότερον ναὸν τῆς πρωτεύουσας των. Ἀλλ' οἱ ναῦται τοῦ διασημοῦ θαλασσοπόρου προέβαν εἰς λεηλασίας καὶ ἔκαον τὰ εἰδῶλα. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀπέθανεν ἐκ νόσου, καὶ τοῦτο ἐφανερώσεν εἰς τοὺς αὐτόχθονας, ὅτι οἱ λευκοὶ εἶνε ἄπλοιο θνητοί, καὶ τὸ γόητρον τοῦ Κούκ σπουδαίως ἐκλονίσθη. Οὕτω, ὅταν τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐπανήλθεν εἰς τὴν Χαβαΐ, ἐπιστρέφων ἐξ Ἀλάσκας, οἱ αὐτόχθονες τὸν ἐβανάτωσαν.

Ἀπὸ τοῦ 1818, ἀμερικανοὶ ἱεραπόστολοι ἤρχισαν νὰ ἐπισκέπτονται τὴν Χαβαΐ καὶ νὰ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς κατοικοὺς της, οἱ ὅποιοι ἠσπάσθησαν τέλος τὸν Χριστιανισμόν.

Σήμερον εἰς τὴν Χαβαΐ, τείνουν νὰ καταλάβουν τὰ πρωτεία οἱ Ἰάπωνες καὶ μάλιστα νὰ γείνουν οἱ ἀποκλειστικοὶ κάτοικοι της.

Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ

Καρνιὸν καὶ ὄχι στὸ Λουκτρόπ. Καὶ ὅμως νὰ ὁ ἴδιος διάδρομος χαμηλὸς καὶ θαλῶτος, ἡ ἴδια σκία μὲ τὸ χοντρὸ σχοινί, ποῖναι τριμμένο ἀπὸ τὴ χρῆσι...

Ἀνεβαίνει Φτάνει στὸ διάδρομο. Πάνω ἀπὸ τὴ πόρτα τοῦ δωματίου λιγοστὸ φῶς διακρίνεται ὅπως καὶ στὸ Ἐκτέταρον. Μὴ εἶνε ὄνειρο; Κυττάζει καλὰ καὶ νὰ, ἀναγνωρίζει τὸ δοματίό του, τὸ κίτρινον ἀνάκλιτρό του, ἀριστερὰ τὸ ἐρμάρι του, δεξιὰ τὸ σιδερέϊο χρηματοκιβώτιό του, μέσα στὸ ὁποῖο θάρραζε τὰ ἑκατὸν εἰκόνα φρετζερ. Νὰ ἀκόμη ἡ πολυτρονία του, νὰ τὸ τραπέζι του, νὰ ὅλα του τὰ ἐπιπλά... Τί συμβαίνει λοιπόν; Ποῦ βρίσκεται τέλος πάντων;

— Τί ἔχω; ψιθυρίζει.

Τί ἔχει; Φοβάται. Τὰ μάτια του γουρλώνουν. Τὸ αἷμα του μαζεύεται στὸ καρδιά, κρῖνος ἱδρώτας τὸν λούζει, φρικτὴ! Ἐπὶ τέλους νὰ καὶ τὸ κρεβάτι του! Εἶνε δυνατόν νὰ βρεῖσκει πᾶσι αὐτὸ, πᾶσι ἀπ' τὰ παραπετάσματα, ὁ ἀρρωστος ζαχαροπλάστης; Πρέπει νὰ δῇ, νὰ τὸ εξακριβώσῃ αὐτὸ καὶ μὲ τρεμάμενα χεῖρα ἀρπάζει τὸ παραπέτασμα καὶ τὸ ἀνοίγει...

Τί βλέπει ὁμῶς; Τί εἶνε αὐτὸ ποῦ ἀντικρῖζει; Τί κραυγὴ εἶν' αὐτὴ ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸ λάγυγγά του! Πῶς τρέμει!... Πάνω στὸ κρεβάτι δὲν βρίσκεται ὁ ἀρρωστος ζαχαροπλάστης Βόρτ Κόρτιφ, βρίσκεται αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ ἰατρός, ὁ δόκτωρ Τριφούλας!...

Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι; πού πεθαίνει! Βλέπει τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτόν του νὰ ψυχροπαγῇ καὶ παραφρονεῖ ἀπὸ φρίκη. Τί ἔχει; Γιατί εἶνε ἀρρωστος; Πῶς; Παρουσιάζει συμπτώματα συμφορήσεως ἐγκεφαλικῆς! Πρέπει νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πληθύναν τοῦ αἵματος δι' ἀραιώσεως; Σκέπτεται ὅτι ἂν καὶ λιγὰκι διστάσῃ, θὰ πεθάνῃ!... Καὶ ὁ Δόκτωρ Τριφούλας ἀρπάζει τὴν δέσμη τὸν ἐργαλεῖον του, βγάθει τὸ νυστέρι του καὶ κεντὰ τὴ φλέβα του. Ἀλλὰ δὲν τρέχει αἷμα καὶ θόλος. Τρυπᾷ τὰς ἀρτηρίας του. Ματαίως!

Φρίττει, σφαδάζει, ἀφίνει τὸ τελευταῖο στεναγμό. Καὶ πεθαίνει, πεθαίνει χωρὶς ἐλπίδα, ἀργά-ἀργά!... Φρίττει! Φλάκκ!

Ζ'.

Τὸ πρῶτὸ βρῆκαν τὸ πτώμα τοῦ γιатρού στὸ σκίτι του. Τὸν ἐκῆδραν μὲ μεγάλη πομπή. Ὅσο γιὰ τὸ σκύλλο του, τὸν Οὐρζώφ, λένε, πῶς ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα γυρίζει παντοῦ μ' ἓνα ἀναμμένο φανάρι στὸ στήμα, θρηγνὼν τὸν κύριό του! Ἀγνοῦσιν ἂν ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε πραγματικὴ! Ἐν τοῖς συμβαίνουσιν τόσα παραδόξα πράγματα στὰ περὶχωρά τοῦ Λουκτρόπ! Ἀλλῶς τε, τὸ ἐπαναλαμβάνω, μὴ ζητήσῃ τὴν πόλιν αὐτὴ στὸ χάρτη. Δὲν ὑπάρχει, καὶ ἂν ὑπάρχῃ, δὲν γνωρίζω ποῦ βρίσκεται ἀκριβῶς...

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ΚΑΛΩΝΤΙΚΑ

Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ

Δροσερά, στιλπνή, καθαρά, λευκορρόδιος, ἀπαλή καὶ ὑγιὲς ἐπιδερμὶς, ἰδοὺ τί χρειάζεται εἰς μίαν κυρίαν ἢ δεσποινίδα. Τὴν ἐπιδερμίδα τσαλακώνει πρῶτον τὸ γῆρας. Τὴν στεγνώνει, τὴν ρυτιδώνει, τὴν κάμνει τραχείαν, τὴν γεμίζει δοθιῆρας (σπυρί). Αἱ γυναῖκες ἔχουν ὑποχρέωσιν, ἔχουν καθήκον, ἀπέναντι ἐαυτῶν καὶ τῶν ἀρρένων, νὰ διατηροῦν δροσεράν καὶ ὑγιὰ τὴν ἐπιδερμίδα αὐτῶν. Μακρὰν αἱ ρυτίδες, τὰ σκασίματα, αἱ φακίδες κλπ. κλπ. Πρὸς τοῦτο ὑπάρχουν παντοῖα μέσα, τὸ καταλλήλοτερον δὲ πάντων πρὸς ἀφαίρεσιν, ἰδίως τῶν φακίδων καὶ τῶν μελανῶν στιγμάτων τοῦ προσώπου, εἶνε τὸ νὰ ἐξάγωμεν αὐτὰ διὰ πιέσεως τῶν δακτύλων. Κατὰ τὴν ἐπαλείφωμεν τὸ πρὸς ὅπου μέρος μὲ διάλυτον ἀποτελουμένην ἀπὸ:

Νερὸ διυλισμένον	1 λίτρα
Ἀλκὸλ 90 βαθμῶν	100 γραμμάρια
Βορικὸν ὀξύ	20 »
Θυμικὸν ὀξύ	30 »
Στυπτηρίαν εἰς κόνιν	10 »

Διὰ τὴν ἐπαλείφωμεν τοῦ προσώπου μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν φακίδων εἶνε κατάλληλα καὶ ὠφέλιμα ὁ αἰθὴρ καὶ τὸ ὀξυγονοῦχον ὕδωρ.

Πολὺ ἀσχημίζουν ἐπίσης τὸ πρόσωπον τὰ μικρὰ σπυρίδια, τὰ ἐμφανιζόμενα συνηθέστερον εἰς τὰς δεσποινίδας. Ἄν θέλετε ν' ἀπαλλαγῇτε αὐτῶν, μὴ παρακαλοῦντε τὴν ἀνάπτυξιν των καὶ πρὸ πάντων μὴ τὰ ἀποκόπτετε.

Διὰ τὴν τελείαν θεραπείαν αὐτῶν δημοσιεύομεν κατωτέρω μίαν πολὺ παλαιὰν ἀλλὰ καὶ θαυματουργὴν καὶ ἀποτελεσματικωτάτην συνταγήν:

Ἀνακατώνετε λοιπὸν τὸν χυμὸν ἐνὸς λεμονίου μὲ ἴσην ποσότητα ἀνθογλάκτος (κρέμας) καὶ μὲ μίαν πρὲξαν βισμουθίου καὶ διὰ τοῦ μίγματος ἀλείφετε τὸ πρόσωπόν σας.

Πρὸς θεραπείαν τῶν ἐξανθημάτων τοῦ προσώπου εἶνε ὡσαύτως κατάλληλος ἡ καίωσι συνταγή:

Θεῖον ἀκαθάριστον	20 γραμμάρια
Σάπων μέλας	20 »
Βάμμα βενζοϊκοῦ	10 »
Τριανταφυλλόνερο	75 »
Ἀλκὸλ 85 βαθμῶν	25 »

Μὲ τὴν σκευσίαν αὐτὴν ἀλείφετε τὸ προσβληθὲν μέρος τοῦ προσώπου καὶ κατὰ τὴν τὸ πλύνετε τὴν ἐπομένην μὲ νερὸ χλιαρὸ, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτετε ὀλίγα σταγόνας ἀλκὸλ καφορούχου.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς θεραπείας, καλὸν θὰ ᾖ τὸ νὰ μὴ τρώγετε τροφὰς μὲ πολλὰς σάλτσας.

Πολὺ ἐπίσης ἀσχημίζουν τὸ πρόσωπον τῶν κυριῶν καὶ τῶν δεσποινίδων αἱ λειχήναι. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ εἴχαμε νὰ σᾶς συστήσωμεν νὰ μὴ ἀποπειράσθε ν' ἀποκρύψετε τοὺς λειχήνας ὑπὸ παχὺ στρώμα πούδρας.

Ἡ πούδρα, καὶ μάλιστα ἡ ὀρυζόνης, ἀπλῶς καὶ μόνον τὰς καθιστᾷ καταφανεστέρας καὶ τὰς ἐντείνει.

Ἐπίσης χειροτερεῖ τοὺς λειχήνας ἡ ὑπερβολικὴ θερμοκρασία.

Τὰ γυναικικά, τὸ βέλο, ἐξασκοῦν σχετικῶς ἐπιδρασιν ἐρεθιστικὴν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Προτιμᾶτε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ κυματίζοντα βέλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔρχονται εἰς ἀμεσον ἐπαφὴν μετὰ τὸν προσώπου. Πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ ἐκ τῶν λειχηνῶν καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῆς ἐπιδερμίδος, προσθέσατε εἰς τὸ νερὸ τοῦ καλλωπισμοῦ σας γυνοσκολλικὸν ἄλας ἢ διττανθρακικὸν ἄλας τοῦ σοδίου.

Ὁσαύτως συνιστᾷ τὴν προσθήκην ὀλίγων σταγόνων βενζοϊκοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας τῶν λειχηνῶν, ἔχω ἐξακριβώσῃ ὡς ἀρίστην τὴν ἐξῆς καλαιστοιάν ἀλοιφήν:

Ταννίνη	2 γραμμάρια
Καλὸ μέλι	1 »
Γλυκορρολὴ ἀμύλου	20 »

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ἀμαζᾶς
161)